

Alberto Núñez Feijóo, president de la Xunta gallega des del proppassat mes d'abril, s'ha convertit, en ben poc temps i encara jove, en el referent territorial més estimat per Mariano Rajoy.

El nou ordre del PP

El president gallec, Alberto Núñez Feijóo, ha pres una posició de força al tauler del Partit Popular. Fins al febrer era un peó més, però la seua majoria absoluta, la crisi 'Gürtel' i l'odi recíproc entre Esperanza Aguirre i Alberto Ruiz-Gallardón fan que, al cap i al cor de Rajoy, avui siga la reina.

"No, no sóc homosexual." L'estiu del 2007, quan ja era el candidat *in pectore* del PP a la Xunta gallega, Alberto Núñez Feijóo va barrar el pas als rumors que ho asseguraven. "Evidentment que no ho sóc", va insistir. A la campanya electoral de Galícia, el febrer d'enguany, va mirar de demostrar-ho amb fets —una dona enigmàtica l'acompanyava sempre, tot i que amb discreció—, i en passar els comicis, ja investit president, la mare del nou president va respirar tranquil·la. La senyora Sira havia anunciat que "Alberto és casat amb Galícia, i Galícia, malauradament, no em donarà cap nét".

Alberto festejava amb Carmen Gámir, *Chinny*, veterana delegada a Madrid del

diari d'Ourense *La Región* des que Feijóo —ex-director de Correus i de l'Insalud— hi residia. Mare d'una filla de vint anys i divorciada, l'existència de Chinny —es van conèixer amb motiu d'una entrevista— tranquil·litzà certes capes d'una societat gallega encara bastant conservadora. L'endemà de les eleccions de l'1 de març el nou president féu pública la relació, que ja ocupa vuit anys dels seus 48.

El 1996, Mariano Rajoy també hagué d'esclarir rumors que li resultaven incòmodes. Acabat de nomenar ministre per José María Aznar, a 41 anys va fer saber que tenia parella i que es casaven. Avui, Elvira Rodríguez i ell tenen dos fills.

Un altre gallec i popular insigne, el president fundador, Manuel Fraga, vidu

des del 1996, reconeixia l'any 2004 que tenia una relació amb Graciela Rompani, vídua de l'ex-president uruguaià Jorge Pacheco des del 1998.

Rumors i efectismes al marge, és ben cert que a Galícia es cou una figura que promet tenir un paper molt destacat al si del PP estatal. Potser es cou a foc massa ràpid, perquè Núñez Feijóo dirigeix la Xunta de fa set mesos i, per tant, ni tan sols ha completat el 15% del seu primer mandat presidencial. Però les errades de la resta de barons territorials amb un pes institucional homologable —Francisco Camps, Esperanza Aguirre i Alberto Ruiz-Gallardón, sobretot—, el pròxim arraconament de Rodrigo Rato a Caja Madrid i les paraules agreujades de José María Aznar respecte a l'absència d'un lideratge indiscutit al PP fan que tothom gire els ulls vers aquest llicenciat en dret que treballa al cos funcional superior de la Xunta des que, a 24 anys, va obtenir-ne el títol.

Contra gairebé tots els pronòstics, Feijóo va desposseir a la primera el bipartit PSdeG-BNG del govern gallec. Era el primer examen de pes de Rajoy després de la segona desfeta a les eleccions estatals, i va escarrassar-s'hi de valent. Feijóo i Rajoy van agafar un mapa de Galícia, van dir tu aniràs ací i jo allà i, així, van superar d'un escó la suma de socialistes i nacionalistes. D'aquell dia estant, per bé que només té sis anys més que ell, Rajoy mira Feijóo amb ulls de pare que somia deixar en herència al fill un gran *pazo* amb escut inclòs.

Feijóo, Camps, Javier Arenas i Juan Vicente Herrera, caps del partit a Galícia, el País Valencià, Andalusia i Castella-Lleó, respectivament, encapçalaven les delegacions més nombroses al tumultuós congrés estatal fet a València, el juny del 2008, tres mesos després de la revalidació a les urnes de Zapatero. Sumaven més de la meitat dels compromissaris, i van blocar qualsevol anhel de presentar-hi una llista alternativa. Els noms d'Aguirre i del castellanenc Juan Costa van quedar avortats de seguida, malgrat els intents desinhibits d'una determinada premsa conservadora que hi apareixien com a avalistes.

El monolitisme que havia caracteritzat el PP des de la refundació, el 1989, es va fer miques la primavera del 2008, i el cas *Gürtel*, que afecta les dues principals

Dolores de Cospedal, Arantza Quiroga –presidenta del Parlament basc–, Rajoy i Antonio Basagoiti –president del PP basc–, en un acte públic. Un jove, darrere seu, simula un pensament del gallec.

places en poder del partit –el País Valencià i la comunitat de Madrid– no ha fet sinó enterbolir encara més l’ambient. Ho és tant, d’enterbolit, que ni l’empresonament de Pablo Crespo –secretari d’organització del PP gallec entre el 1995 i el 1999 i número 2 de la trama– no suscita gens d’enrenou al costat de la implicació de polítics en actiu a València i Madrid.

Ho és tant, d’enterbolit, que notícies boníssimes per al PP han quedat esmor-teïdes. Rajoy somniava una victòria a Galícia, com també somniava d’esdevenir decisiu en la governabilitat del País Basc –l’acord amb el PSE-PSOE atorga una pàtina estadista al PP– i de guanyar les eleccions europees, com va ser, i d’un 3,38% de diferència amb els socialistes. El CIS manté aquest avantatge cinc mesos més tard i la crisi econòmica sembla no tenir eixida amb el PSOE, tot i que els motors de la Unió Europea comencen a repuntar. Tot plegat, convidava a pensar en un canvi de cicle a la política espanyola... si no fora pel *cas Gürtel*.

Dimarts de la setmana passada, després d’haver avisat que “de sant Job, només n’hi ha hagut un”, Rajoy va presidir el comitè estatal del PP més esperat de la seua època, fins i tot més que aquell en què va anunciar, l’any passat,

que continuaria intentant l’assalt a la Moncloa. Camps i Aguirre van arribar a la cimera amb els deures embastats: el primer, després de renovar tota la cúpula del partit –però no del Consell– i la segona, acatant la decisió de situar Rato al capdavant de Caja Madrid. Aguirre, amb tot, va optar per no acudir a la reunió amb l’excusa que havia d’inaugurar una guarderia i que, sense ella, podrien parlar més bé de les paraules severes que contra ella havia amollat dies abans a *El País* el vice-alcalde de Madrid i mà dreta de Gallardón, Manuel Cobo, qui va titllar-la de “gestapeta”, a més d’etzibar que la presidenta mantenia una actitud “de vòmit” contra Rato.

Al rerefons hi ha la sensació que Prisa, editora d’*El País*, voldria situar Gallardón com a cap de llista del PP el 2012, justament ara que *El Mundo* ha rebaixat i molt l’oposició a Rajoy. Gallardón, precisament per la simpatia que desperta en aquest grup editorial, és mal vist entre una part significativa de la militància.

Siga com siga, la reunió de dimarts no va ser cap revolució. Ni tan sols va comparèixer davant la premsa, Rajoy, sinó que va presentar-s’hi la secretària general, Dolores de Cospedal, que, això sí, no s’estigué pas de repetir que “no hi

haurà una pròxima vegada”, en el sentit que la direcció serà ben estricta amb tot aquell que bescante el partit. Rajoy, al seu discurs al comitè, havia considerat “inacceptable” que cap militant diguera que “el PP no és una alternativa” al PSOE, i que resulta “inadmissible” que hom faça “declaracions públiques sobre qüestions internes”. “Ningú que s’haja tacat no pot formar part del nostre partit; no puc dir-ho més clarament” i “no som un partit federal ni un regne de taifes”, va sentenciar.

De taifes, n’hi ha. El *cas Gürtel* i especialment el vessant que afecta Camps, ha aixecat tot de reaccions irades de membres destacats del partit. Els cinc presidents autonòmics que, Camps a banda, té el PP, han deixat en evidència el president valencià. Aguirre va actuar amb celeritat a l’hora de fer fora els consellers, els alcaldes i els diputats imputats. Feijóo va dir que Camps no tenia motius “per a estar content” i que havia d’esclarir què havia passat. El castellano-lleonès Juan Vicente Herrera va dir que “qui l’ha feta, que la pague”, a més d’assegurar que començava a caure en el “desànim”. El riojà Pedro Sanz va clamar que “qui comet un delictes no hi cap, al PP”, mentre que el murcià Ramón Luis Valcárcel, fins ara bon amic de Camps, va dir que aquest havia gestionat el *cas Gürtel* “de la pitjor manera possible”. Fraga tampoc no va estar-se d’expressar que confiava en l’“honorabilitat” de Rita Barberà, però que no podia “dir això mateix sobre Camps”. Juan Costa va dir que Camps “no ha estat a l’altura” i que Rajoy no és una “alternativa clara” als socialistes. Dolores de Cospedal, líder del PP castellano-manxec ja enfrontada a Camps pel Tajo-Segura, no entén encara el torcebraç que aquest, mitjançant Ricardo Costa, ha tingut amb el carrer de Gènova. Antonio Basagoiti, president del PP basc, ha manifestat igualment el “fàstic” que li causa la situació del partit i ha instat Rajoy a “netejar-lo”.

El 2011 hi ha previst el proper congrés del PP, el que ha de ratificar Mariano Rajoy com a aspirant a la presidència del govern espanyol. Si encara té esma, potser aconseguirà una tercera oportunitat. Si no, sempre li quedarà el *fill* Feijóo.

Víctor Maceda